

OP DE RAND VAN HET NEST

Een ROMAN van JULIEN VAN REMOORTERE

Julien Van Remoortere mag in de ogen van sommigen een veelschrijver henen, wat hij neerpent gaat recht naar het hart. In het tweede deel van wat een - in grote mate - autobiografische trilogie zal worden, **Op de rand van het nest** (D.A.P. Reinaert Uitgaven, Brussel, 253 blz. 240 F) behandelt de in 1930 geboren auteur de periode 1943-45, de laatste jaren van het lagere school lopen, de belangrijkste beslissingen naar de «grote school» in Antwerpen te gaan, de oorlogstijd, de bevrijding en vooral de polders en Donkerstraat waar hij langzaam aan ontgroeit, het landschap van zijn jeugd waarin de vruchten welig tierden, het wild talrijk in de stroppen verstrikt geraakte, de wijk aan de rand van het dorp waar de ruwe bewoners symbool zijn van authenticiteit en thans vergane solidariteit.

Julien Van Remoortere heeft een bijzonder mooi boek geschreven dat bestaat heel wat lezers zal boeien, zowel de gewone man als de intellectueel. Het is geen artificieel literair werk waarin zinnen geborduurd worden als waren het precieuze juweeltjes zonder innerlijke bezieling maar een stevig verhaal waarin de robuuste zinnen het ritme van het hart weergeven en de woorden opnieuw de brute kracht van een gezonde ongekunstelde bloem bezitten.

Van Remoortere beschrijft er het ontluikende contact met wezens en dingen van een buitenjongetje, zijn eerste schuchtere liefde, de enorme afgrond tussen de gewone lui van het platteland en de stadsmensen of de intellectuelen, het voorbijrazen van de oorlog met de onverbiddelijke strijd voor het bestaan, de bevrijding en een stuk repressie in een in onze literatuur vrij zeldzame nuancering.

Onder de ruwe vuile schors heeft hij de schoonheid van de eenvoudige maar energieke mens ontdekt.

Het verhaal dat heel wat autobiografische elementen bevat plaatst de auteur in een stropersfamilie met hard werkende, stropende of stelende broers, een eenvoudige en mollige moeder met een hart als een koekenbrood en een bonk van een vader die niet al te best begrijpt hoe zijn jongste zoon telkens de eerste prijs wegkaapt, wil studeren, reizen, vreemde landen en mensen zien en begrijpen, kennis uitdiepen, peilen naar de veroveringen van de menselijke geest en daarom de polders verlaat waar het zo goed is te leven.

Peet, zo heet het jongetje waar Julien Van Remoortere zichzelf in heeft geprojecteerd is verscheurd tussen zijn dorst naar meer kennis en zijn liefde voor de natuur, voor het vrije en onbehouden leven, voor de eenvoudige harmonie van de landman met planten en dieren.

Wanneer hij, wegens het neerstorten van vl-bommen boven Antwerpen met zijn klas geëvacueerd wordt naar Lauwe in West-Vlaanderen, dan weet hij dat dit een voorbode is van het grote

afscheid: «... ik ben alleen in het hart van de winter en morgen ben ik op weg over de horizon, weg uit het nest, dit is de allerlaatste keer dat ik halanceer op de rand ervan, en, moeder, ja, er klopt onzekerheid mee in mijn bloed, maar ik wil het niet toegeven, en ergens diep in mij zit al wat heimwee te pulken aan een vezel die zeer doet, maar ik wil het niet voelen, en ik wil alleen maar voor mij kijken en achter mij de warmte van mijn jeugd weten, gedekt zijn in de rug en dat is veel, dat is misschien alles, want hetgeen je tegemoetgaat, dat ken je toch niet - je kent het alleen maar als het ook achter je ligt, en ik neem sneeuw van de top van de Singelberg en proef eraan, zij smelt tot bitter water, ze knarst tussen mijn tanden, en glijdend, vallend, schuivend, daal ik af, ga naar huis... blz. 249».

Geef mij maar boeken zoals dat van Julien Van Remoortere, ware verhalen die geboren zijn uit de authenticiteit - het woord komt mij steeds weer voor de geest - van de echt beleefde jeugderinneringen. Net zoals **Een veilig stinkend nest** is **Op de rand van het nest** een vlot leesbaar boek, met gulpen weemoed en ontroering, vinnige dialogen, spanning, menselijkheid, diepzinnige stellingnamen die gegroeid zijn uit de realiteit, en het relativeren van de dingen.

Ik spreek niet voor de anderen, maar ik heb er een stuk van mezelf in teruggevonden. Dat mag nu toeval zijn of een van de basiskenmerken van een goede roman, feit is dat dit verhaal onherroepelijk bezit neemt van geest en hart.

Hugo Brutin

ZORG TIJDIG VOOR UW
IDENTITEITSFOTO'S

Fotoreportage R. DEVRY
Torhoutsteenweg 315
8400 OOSTENDE
Tel. 059 - 70.27.99
(maandag gesloten)